

deles berettiget til at sige: det foreligger ikke ved Forhandlingen af Mandsskabsbevillingen. Naar man nu lidt nærmere gaaer ind paa den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand har troet virkelig at kunne opstille Regler, hvis Fastfattelse jo endog skulde, hedder det, være Ministeriet velkommen, saa maa jeg, ikke at tale om, at det dog maa være mig selv, der bedst kan behøve, hvorvidt saadan Veiledning virkelig kunde være støttende og hjærkommen eller ikke, erklære, at de Indvendinger, som i Detaillen ere gjorte imod §§ 2 og 3, ere fuldkommen begrundede; og jeg troer ikke, at man ved nogen Affattelsesforandring i den Henseende kan raade Bod paa disse Indvendinger. Jeg skal nu lidt nærmere gaae ind paa Enkeltighederne af de stillede Forslag, for at den ærede Rigsdagsmand kan see, at jeg nøie har overveiet dem, nøie, og at jeg i og for sig ingenlunde var uwillig til at gaae ind paa saadanne Forkrifter, dersom jeg paa nogen Maade kunde see, at der vilde opnaaes noget Godt derved. Den ærede Rigsdagsmand siger i § 2, at af bemeldte Beløb maa kun indtil $\frac{1}{3}$ benyttes til derfor at indfri de „nødlidende Verxler“. Jeg maa da bemærke, at Udtrykket: „nødlidende Verxler“ ikke er et Udtryk, som er anerkjendt i det danske Lovsprog. Det er strax en meget mislig Omstændighed; det gaaer ikke an her blot at henvise til en formeentlig Sprogbrug, som maaskee kan være kommen ind fra fremmede Steder, men det er hos os ikke noget anerkjendt Lovudtryk. Noget fast Betydning kan der altsaa ikke forbindes med disse Ord. Jeg formoder imidlertid, at den ærede Rigsdagsmand vil sige, at idetmindste een af Betingelserne for, at en Verxel skal kunne kaldes nødlidende, er den, at den skulde være protesteret, men saa paastaar jeg, det er jo dog aabenbar urigtigt, det er noget, som jeg aldrig kunde finde forsvareligt, at naar der er Spørgsmaal om et Beløb, som man finder det rigtigt at anvende til Discontering af Verxler, at det da ikke maatte anvendes, uden naar Verxlen netop var protesteret, og at altsaa den Mand, hvormed der var Spørgsmaal, kunde blive erklæret fallit; det er virkelig aldeles uretfærdigt og urigtigt. Jeg taler nu ikke om, hvilket Beløb

der skulde anvendes til Discontering af nødlidende Verxler, — jeg gjentager, at dette Ord ikke har nogen legal Sprogbrug, — men jeg gaaer ud fra, at et vist Beløb kan anvendes efter den ærede Rigsdagsmands egen Opfattelse af Sagen til Verxeldiscontering, og saa siger jeg, at det vilde være en fuldkommen misledende Regel, at uagtet der var stillet endog vedbørlig Sikkerhed, en Sikkerhed af allerbedste Art, saa maatte Beløbet dog ikke anvendes, førend Verxlen var protesteret, det kan aldrig være nogen rigtig Regel, som egner sig til at optages i Loven. Naar det dernæst i Mødsætning hertil er sagt i § 3, at Resten, altsaa de $\frac{2}{3}$, skal anvendes til Ublaar imod vedbørlig Sikkerhed for Capital og Renter, under Betingelse af, at med Laanet betales en indgaaet uopsættelig Gjældsfordring, saa veed jeg meget godt, at det ærede Medlem udelukkende har tænkt paa saadanne Tilfælde, hvor der ikke var Spørgsmaal om de saakaldte nødlidende Verxler; men det hjælper ikke, hvor der er Tale om at give Love, at opfatte Forslagsstillerens Tanke; der er Spørgsmaal om en bestemt og klar Udforming af disse Tanker i utvetydige Lovord, og det er indlysende, at dersom den, der var i Forlegenhed med en saadan nødlidende Verxel, kunde stille Sikkerhed, saa vilde han, efter hvad der er bemærket — det er aabenbart rigtigt — ligesaa vel kunne gaae ind under Betingelserne i § 3, og altsaa blev hele Forskjellen mellem §§ 2 og 3 illusorisk, thi ogsaa her kan der blive Spørgsmaal om uopsættelige Gjældsfordringer, med Hensyn til hvilke der kan stilles Sikkerhed, ganske under de Betingelser, som i § 3 foreskrives. Jeg har allerede udtalt, og jeg gjentager det, at det almindelige Formaal, som den ærede Viceformand har vedkjendt sig med Hensyn til § 3, nemlig paa en forstandig Maade ogsaa at forebygge Arbejdsløshed, og at man ikke skal tænke sig Beløbet udelukkende eller fortrinsviis anvendt til at hjælpe igjennem Discontering af Verxler — dette Formaal har jeg vedkjendt mig fra først af. Dette anseer jeg som en Selvsølge, men det er min fulde Overbeviisning, at man gjør den hele Sag en meget daarlig Tjeneste ved at forsøge paa at give Regler som dem, den ærede Rigs-